

РЕШЕНИЕ

№ 2627

гр. София, 20.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12017** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столичната дирекция на вътрешните работи против решение от 14.10.2020 г., постановено по НАХД № 11702/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 1 с-в. Със същото е отменено НП № 19-4332-009023/20.05.2019 г. на началника група в ОПП в СДВР, с което на П. Г. И. на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв. за извършено нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК, по съображения, подробно изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – П. Г. И. изразява становище за неоснователност на жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди

доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима. Разгледана по същество е основателна.

С решение от 14.10.2020 г., постановено по НАХД № 11702/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 1 с-в е отменено НП № 19-4332-009023/20.05.2019 г. на началника група в ОПП в СДВР, с което на П. Г. И. на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв. за извършено нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 24.09.2019 г. а П. Г. И. бил съставен АУАН за това, че на същата дата около 15.20 ч. в [населено място], по ул. „Ц. И. А. II с посока на движение от [улица]към [улица]управлявал личния си лек автомобил Фолксваген Голф с рег. [рег.номер на МПС] и на кръстовището с [улица]извършва десен завой, като навлиза и преминава при червен сигнал на светофарната уредба, работеща в нормален режим. Бил съставен АУАН за извършено нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП, въз основа на който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел, че П. Г. И. не е осъществил състава на чл. чл. 6, т. 1 от ЗДвП, като административно наказващият орган не е направил необходимото, за да попълни преписката с необходимия доказателствен материал, като изиска записи от камерите за наблюдение на процесното кръстовище. По този начин според първоинстанционния съд е отречена възможността да се докаже извършеното нарушение.

Решението на първоинстанционния съд е неправилно.

Съгласно чл. 6, т. 1 от ЗДвП участниците в пътното движение съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Видовете такива за регулиране на движението на пътните превозни средства са посочени в чл. 7 от Наредба № 17 от 23 юли 2001 г. за регулирането на движението по пътищата със светлинни сигнали, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, като съгласно чл. 7, т. 1, б. „б” за регулиране на движението се използва и немигаща светлина с червен цвят, която означава преминаването е забранено – водачите са длъжни да спрат преди стоп-линията, преди пешеходната пътека или преди линията, на която е поставен светофарът, а ако стоп-линията и пешеходна пътека не са очертани и светофарът е поставен в средата на кръстовището, водачите не трябва да навлизат в него. Разпитаният по време на съдебното следствие свидетел е установил обстоятелствата така както те са описани в АУАН и в наказателното постановление. Неправилно първоинстанционният съд е формирал изводите си само съобразно свидетелските показания съпругата на ответника. Съдът е следвало да съобрази обстоятелството, че показанията на този свидетел не опровергават презумптивната доказателствена сила на редовно съставения АУАН, като съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове имат доказателствена сила до доказване на противното. Неправилен е също така изводът на първоинстанционния съд, че административно наказващият орган не е направил необходимото, за да попълни преписката с необходимия доказателствен материал, като изиска записи от камерите за наблюдение

на процесното кръстовище. Като доказателство по спора пред първата инстанция е представено писмо от заместник началника на ОПП в СДВР, в което изрично е посочено, че след направена проверка на 12.11.2019 г. е установено, че записи за процесния период не са налични, като записите, до които СДВР има достъп от камери в района на кръстовището на [улица]и [улица]са след дата 05.11.2019 г. Извършеното нарушение е конкретизирано в максимална степен от фактическа страна и в акта, и в постановлението.

Преминавайки на червен светофар на кръстовището, П. Г. И. е съзнавал противоправността на това деяние, предвиждал е неговите последици и е искал настъпването им, което съставлява проявена от него вина под формата на умисъл по чл. 11, ал. 2 НК вр. чл. 11 от ЗАНН. Освен това с НП е наложено административно наказание за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, който въвежда конкретно задължение на водачите на пътни превозни средства да се съобразяват със светлинните сигнали. Условието и редът за използване на пътните светофари и другите средства за сигнализиране при организиране движението по пътищата, отворени за обществено ползване, се определят с приетата по делегацията на чл. 14, ал. 1 от ЗДвП Наредба № 17 от 23 юли 2001 г. за регулирането на движението по пътищата със светлинни сигнали, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за основателна. Оспорваното първоинстанционно решение следва да бъде отменено, като следва да бъде потвърдено наказателното постановление.

С оглед на изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт е основателна и в негова полза следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт по реда на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Нормата на чл. 63 от ЗАНН е изменена, като е създадена нова ал. 3, съгласно която в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Съгласно чл. 63, ал. 4 от ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът, може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на Националното бюро за правна помощ. Законът за административните нарушения и наказания не съдържа преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (които са нови), и дали същите се прилагат и за започналите производства (преди влизането в сила на правните норми), поради което следва извода, че тези правни норми са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на 11 декември 2020 г. пред Административен съд София град, като на ответника по касация следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт по реда на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгласно който текст възнаграждението за защита в производствата по ЗАНН е от 80

лв. до 120 лв. В касационното производство пред Административен съд София град е проведено само едно съдебно заседание, в което е взел участие юриконсулт от администрацията на ответника по касация. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което следва да бъде присъдено възнаграждение за юриконсулт в размер на 80 лв.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предложение 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, VIII касационен състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ решение от 14.10.2020 г., постановено по НАХД № 11702/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 11 с-в и вместо него ПОСТАНОВЯВА

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 19-4332-009023/20.05.2019 г. на началника група в ОПП в СДВР, с което на П. Г. И. на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв. за извършено нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА П. Г. И. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи възнаграждение за юриконсулт в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: